

Jézus Krisztus élettörténete

Időpont: 1962. március 18. Böjt 2. vasárnapja

Helyszín: Győrújfalú

Oltári ige: Máté 20,20-28

Igehirdetési alapige: Filippi 2,6-8

Énekek: 174, 181.

Aki, mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő,

Hanem önmagát megüresíté, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlónak lévén;

És mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén haláláig, még pedig a keresztfának haláláig.

Ima:

Imádságot meghallgató Isten! Bocsásd meg sok balgató imádságunkat, amelyekben nem tudtuk, hogy mit kérünk és sok önző imádságunkért, amelyekben csak magunkkal törődtünk s másokra nem gondoltunk! Kérünk, tölts el minket imádkozás közben is az alázatosság és a szolgálat lelkével, hogy imádságunk közben ne vétkezzünk, hanem könyörgésünk legyen a Te tanácsod szerint való. Jézus Krisztus a Te Fiad, a mi Urunk által, aki Veled és a Szentlélekkel egységben, mint Isten él és uralkodik mindörökké.

Amen.

Talán elcsodálkoztok azon, ha azt mondom: ez a felolvasott szentlecke Jézus Krisztus élettörténetét tartalmazza, holott ebben az igeszakaszban egyetlen szó sincs dátumról, mikor, hol, milyen esztendőben, melyik országban született Jézus Krisztus, kik voltak a szülei, hogyan nevelkedett, hogy nőtt fel, mikor kezdte tanítását s mikor, hol fejezte be szégyenteljes földi életét. Mégis azt kell mondani, hogy ez a szentírási szakasz Jézus Krisztus élettörténetét tartalmazza. Igaz, lehet egy élettörténetet úgy is elmondani, hogy adatokat sorolnánk fel, de akkor az csak az életkeretét tüntetné fel, de nem volna benne semmi az élet tartalmából. Pál apostol ebben a pár versben Jézus Krisztus élettörténetének a lényegét mondja el. Nem fogantatása és születése pillanatától, hanem az örökkévalóságban kezd el élete leírását azt mondva: Jézus Krisztus már a teremtés kezdetén az Atyával együtt volt, Isten akaratából a Fiú teremtette a világot. Tehát Jézus Krisztus öröktől fogva született. A teremtéskor a mennyben volt, ott is maradhatott volna, de a mennyben nem érezte jól magát, mert testvérei, az emberek a földön bűnben, nyomorúságban éltek.

Minket bizony nem nagyon bánt a másik ember nyomorúsága, számunkra csak az a fontos, hogy nekünk legyen jó dolgunk. Ha mi egészségesek vagyunk, valami kis szánakozó érzés vesz erőt rajtunk, mikor szenvedő testvért látunk, de nem bánkódunk miatta, csak mi legyünk egészségesek. Mikor nekünk megvan a jó meleg szobánk, talán csak egy futó pillanatig gondolunk sajnálattal azokra, akik nem szereztek be elég tüzelőt, azt gondolva, hogy nem lesz ilyen hosszú tél, elég lesz a kevesebb tüzelő is, máskülönben nem törődünk a másik hideg otthonával, csak élvezzük a magunk jó meleg szobáját.

Így lehetne ezt tovább is folytatni. Jézus azonban nem érezte jól magát a mennyek országában, boldogtalan volt az emberi nyomorúság láttán, boldogságába az ürm egy cseppje vegyült bele.

1. Megüresítette magát.

Ezt mondja a mai szentlecke: „Aki, mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresíté, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlónak lévén;”. Ezekben a versekben az apostol egy szót használ Jézusnak a mennyben való kellemetlen érzése megvilágítására. Ez a furcsa szó így hangzik: Zsákmány! Tudod-e testvérem, hogy mit jelent ez a szó: zsákmány? A zsákmány olyan tulajdona az embernek, amelynek jogosultsága erkölcsi vonalon megkérdőjelezhető. A zsákmány szót akkor használják, mikor háború esetén az egyik sereg leigazza a másikat és eltulajdonítja tőle azt, ami jog szerint nem az övé, hanem a másiké. A zsákmány tehát idegen tulajdon.

Lehetne azonban arról is beszélni, hogy Jézusnak jogos tulajdona volt a menny. Mint a Szentháromság második személyének joga lett volna a mennyben maradni, de ő annyi szeretetet tanúsított a bűnös ember iránt, hogy nem tudott ott maradni. Az ember ugyan nem érdemelte meg ezt a szeretetet, maga választotta sorsát, hogy ez a föld a bűn, a halál birodalma legyen. Ő maga zúdította magára mindezeket a nyomorúságokat és most csak azt eszi, amit maga főzött magának. Itt mégis azt olvassuk: „Aki, mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresíté, szolgai formát vévén föl...”.

A karácsonyi történetben milyen szépen írja le Lukács evangélista annak a történetét, hogy Jézus emberré lett. Azonban ebben a szakaszban még komolyabban mondja el az apostol Jézus élete történetét, mikor ezt írja: „...önmagát megüresíté, szolgai formát vévén föl...”. Tehát megüresítette magát, emberré lett.

Gondoltál-e már testvérem arra, mit jelentett az, hogy karácsonykor Isten egy embernek testébe aláta bele magát? Tudod-e, hogy ez azt jelenti, hogy Jézus Krisztus lemondott a mennyei dicsőségről, az Atyával való boldog együttélésről, az angyalok szeretetéről és lejött ide a rideg világba, ahol csak hideg érzéketlenség fogadta, gyűlöletet tapasztalhatott s háborúság volt osztályrésze.

Azonban nemcsak így üresítette meg magát Ő, az uraknak Ura, királyoknak Királya, hanem úgy is, hogy mint egyszerű szerény falusi ácsmester kereste kenyerét. Ugyanolyan volt, mint a többi názáreti ács, ugyanúgy járt háztetőkön, faragta a durva gerendákat. Mikor később otthagya iparát és elment vándortanítónak, akkor sem úgy tanított, hogy valami díszes hozzá illő csarnokba vagy iskolai terembe ül be tanítani, hanem szegényesen jár-kel tanítva hol tengerparton, hol pipacsvirágos tarka réten, vagy egyszerű hajlékokba tér be, ahol összegyűlnek rokonok és ismerősök. Mikor Jézus otthagya a mennyei birodalmat és megüresítette magát, szolgai formát vett föl.

Még valamire rá kell mutatnom. Mikor Pál azt írja, hogy Jézus Krisztus megüresítette magát, akkor annál, amit elmondottam, még többet is ért ez alatt. Ha Jézus karácsony előtt azt mondta volna az Atyának: Atyám, én lemondok 33 esztendőre dicsőségemről, - ez is nagy dolog lett volna. De ő ennél sokkal többet tett, Ő megüresítette magát és ez a megüresítés nemcsak azt jelentette, hogy lemondott hatalmáról, hanem azt is jelentette: nem élt a hatalmával! Tehát rendelkezésére állott továbbra is a hatalma, élhetett volna vele, de nem tette. Lett volna hatalma arra, hogy amikor megéhezett, kenyérré változtassa a követ, de nem élt hatalmával. Lett volna a kánai menyegzőn is hatalma arra, hogy a vizet azonnal borrá változtassa, ott sem élt azonnal a hatalmával. És lett volna hatalma arra is, hogy amikor megüzenték Lázár betegségét, azonnal meggyógyítsa és visszaadja egészségét barátjának, Lázárnak, de akkor sem élt hatalmával, engedte, hogy meghaljon Lázár.

Nem tudom testvérem, fel tudod-e fogni, meg tudod-e érteni, mi a különbség a kettő között, - ha Jézus azt mondja: lemondok hatalmamról, többé nem vagyok birtokában, nem élhetek vele, vagy ha birtokában marad a hatalomnak, de nem él vele, önmagát üresíti meg szeretetből, miérettünk? Jézus Krisztus tudta, hogy az emberiséget csak egy másik ember tudja megváltani. A váltság útja csak az lehet, hogy az ember bűnét embernek kell magára venni, aki bűn nélkül született és bűn nélkül maradt a világban.

Azonban, ha a mai szentleckéhez hozzáolvassuk még az előző 5-dik verset is: „*Annakokáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is*” – akkor meglátjuk, hogy a mai igében nem egy szellemtörténetet akar elmondani az apostol, hanem azért írja meg, hogy lássuk, bennünk is ugyanazon érzésnek kellene lenni, mint Jézus Krisztusban volt. Pedig de messze vagyunk mi attól, hogy meg tudjuk magunkat üresíteni, jogainkról le tudjunk mondani s áldozatot tudjunk hozni másokért, szeretetből!

2. Megalázta magát.

„...*önmagát megüresíté, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlónak lévén*”. Úgy látja az apostol, hogy Jézus földi életének az alázatosság volt az egyik legjellegzetesebb vonása. Istennel egyenlő volt – így mondja az írás – és mégis Isten akarata volt élete számára az egyetlen irányadó. Nem volt könnyű Jézusnak sem Isten akaratát a maga számára megtalálni. Máté evangélista többször feljegyezte róla, hogy valamit azért csinált, hogy beteljesedjék az írás. Jézusnak tehát az írásból kellett kikutatni Isten akaratát, és amikor megtalálta, vállalta, még ha nem is volt azt könnyű végrehajtani. Gondoljunk éppen most e böjti időszakban Jézus szenvedéseire, arra, mikor az Atya megmondotta Fiának: ki kell inni Fiam a keserű pohárt! Háromszor is könnyörgött Jézus: ha lehetséges múltjék el tőle a keserű pohár, de mikor szembenézett a ténnyel, akkor mindig az volt utolsó mondata: ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint te akarsz!

Jézus alázatos volt nemcsak Isten felé, hanem emberek felé is. Gondoljunk csak szenvedés történetének egyetlen jelenetére, mikor zöldsütyötökön este a páskabarány vacsoráját együtt fogyasztja el tanítványaival és első szertartása a vacsorának az volt, hogy meg kellett mosni a résztvevők lábát. A házigazda mindent elkészített a felsőházban. Ott volt már a vízzel telt medence, odakészítette a törülközőt, csak éppen ember nem volt ott, aki a lábmosás szolgálatát elvégezze. Erre a szolgálatra zsidó ember nem volt rákényszeríthető, csak a pogány rabszolga végezhetné el ezt a megalázó feladatot. Mikor felmentek a felsőházba, hogy a vacsorát elköltsék, nem volt sehol a rabszolga s talán össze is néztek a tanítványok, hogy na, most ki fogja közülünk ezt a munkát elvégezni? Talán János ránézett Péterre és szeme azt mondhatta Péternek: Péter, te vagy a legidősebb, csak te végezheted el ezt a szolgálatot! Aztán talán a többiek ránéztek Fülöpre s azt mondhatta tekintetük: te vagy közöttünk a legostobább, úgy sem vagy másra használható, mosd meg te a mi lábainkat! Mindegyik a másiktól várta a megalázó munka elvégzését. Aztán Jézus egyszerre levetette felsőruháját, törülközőt vett a karjára és elindult megmosni tanítványai lábát. Péternél, a legidősebbnél akarta kezdeni, Péter azonban egyszerre felriadt s talán indulatosan rántotta el lábát Jézus elől: nem, nem engedem, hogy te mosd meg az én lábamat! Jézusnak keményen kellett visszautasítani Péternek ezt a vele ellenkező mozdulatát: „*Ha meg nem moslak téged, semmi közöd sincs én hozzám*”! (Ján 13,8b). Nagy megszágyenyítés volt ez a tanítványok számára, de nagy bizonyágtétel is Jézus részéről, arról, hogy milyen alázatos volt ő az emberek felé is.

És mi?

Az alázatosságot nem az méri meg legjobban, hogy mennyire tudom megalázni magamat, hanem az, hogyan tudom eltérni másoktól a megaláztatást. Hajlandók vagyunk valami kis megalázkodásra Isten és emberek felé is, azonban egyet nem tudunk elviselni, azt, hogy más alázzon meg bennünket. Ezt kikérjük magunknak! Mi csak Isten előtt tudunk úgy, ahogyan alázatosak lenni, de még akkor is tele vagyunk lázadozással, perbe szállunk vele, az emberekkel szemben pedig indulatosak vagyunk. Jézus alázatosan elfogadta másoktól is a megaláztatást. Milyen alázatosan engedi kezét bilincsbe verni! Mint cégéres bűnössel úgy bánnak vele. Milyen csendesén viseli el a hamis tanúvallomást! Nem kiált oda: nem igaz, hazudtok! Csendesén, némán végighallgatta káromlását, kicsúfolását, keresztre feszítését.

Testvéreim! Megint csak azt kell mondanom: ha hozzáolvassuk azt a verset, ami a mai Ige előtt van megírva, hogy „...*az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is*” – megdöbbenve jövünk rá arra, hogy milyen nagyon kevés bennünk az alázatosság és nekünk is mennyire szól Jézusnak ez a hívása: „*Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.*” (Mt 11,29).

3. Engedelmes volt.

Végül azzal fejezi be az apostol Jézus élettörténetét, hogy Jézus engedelmes volt mindhaláig, mégpedig a keresztfának haláláig. Az a három vonás, melyet az apostol Jézus élettörténetéből kiemel, hogy megüresítette, megalázta magát és engedelmes volt mindhaláig, egymásból következik. Mivel megüresítette magát, azért volt alázatos, mivel megalázta magát, azért volt engedelmes.

Engedelmes volt szüleinek. Mikor Lukács evangélista evangéliumának 2-dik fejezetében a 12 éves Jézusnak első nagy útját mondja el, a jeruzsálemi templomban szüleivel együtt való látogatását, akkor azt olvassuk, hogy amikor szülei a keresés után visszamennek a jeruzsálemi templomba és ott megtalálják Jézust, a szemére hányják engedetlenségét, akkor Jézus az először ébredt messiási öntudatával szembeszállt földi szüleivel, Józseffel és Máriával, amiért nem értették meg, hogy néki a mennyei Atya dolgaival kell foglalatoskodni, de azután hazament velük s engedelmes volt nekik.

Istennek is a legaprólékosabb dolgokban is engedelmes volt, hogy beteljesedjék az írás. Virágvasárnap is ezt mutatja. Jézus nem tűrte az ünnepeltetést, a dicsőítést. Minden csodája után azt mondja a meggyógyultnak és családjának, hogy senkinek ne szóljanak felőle. A nagy kenyércsodája után is egyszerűen eltűnik az emberek szemei elől, mikor királlyá akarják választani. Mikor azonban az ótestamentumban azt olvassa, hogy a Messiásnak dicsőségben, nagy ünnepeltetés közepette kell bevonulni Jeruzsálembe, virághullás, pálmaáglengetés, nagy hozsannázás közben, akkor, akármilyen nehéz és keserves volt is a diadal elhordozása számára, ha könnyeket is hullatott miatta, engedelmeskedett az Atyának s végigszenvedte a virágvasárnapi ünnepeltetést.

A legaprólékos dolgokban is engedelmes volt. Ha a mennyei Atya „állj meg”-et kiáltott, nem mozdult még akkor sem, ha addig a bethániai hajlékban meg is halt Lázár. Mikor „Indulj!”-t kiáltott és parancsolt, a legféltőbb barátai szeretete sem tudta visszatartani. Mikor Jézus jelentgeti tanítványainak, hogy neki Jeruzsálembe kell menni, ahol szenvedés és kínos halál vár rá, Péter féltő szeretettel mondja: „*Mentsen Isten, Uram! Nem eshetik ez meg te véled.*” (Mt 16,22) – Jézus keményen utasítja vissza Pétert s elindul Jeruzsálembe, mert ez volt az Atya akarata.

Egyszer régebben szülei akarják hazavinni – azt gondolva, hogy nincs észnél, mert aki a jól jövedelmező ácsmesterségét otthagyja, hogy mint vándortanító járja az országutat, az józan ember nem lehet – akkor Jézus szembehelyezkedik családjával is és nem hajlandó azon az úton járni, amely Isten akaratával ellenkezik. Ha Isten azt akarja, hogy ezzel az úttal pontot tegyen földi élete végére, elindul és megy engedelmeskedve mindhalálig, mégpedig a keresztfának haláláig a mennyei Atya akaratának.

Vajon, mi el tudjuk-e mondani, hogy mi bennünk is az az indulat van, mint Jézus Krisztusban volt?

Ámen.

Ima:

Óh, mi Urunk, Jézus Krisztusunk! Hálát adunk Neked, hogy megüresítetted magad és Veled megüresítetted a mennyet is s lejöttél én értem és mindnyájunkért, hogy szenvedő szolgává legyél, magadra véve bűneinket, hogy elvégezhesd helyettünk és érettünk a váltság szolgálatát, a keresztfá halálát. Áldunk Urunk, hogy megüresítetted magadat, szegénnyé lettél, hogy mi meggazdagodhassunk általad, alászálltál poklokra, hogy mi a mennybe szállhassunk. Köszönjük nagy alázatosságodat, mellyel hordoztad földi életed nyomorúságait és megaláztatásait. Oh, mennyire megszágyenülünk, amikor olyan hamar indulatba jövünk s lázadozunk Isten és emberek iránt! Kérünk, Urunk az engedelmesség útján tanítgass Szentlelked által, hogy alázattal tudjunk a mennyei Atya akaratának engedelmeskedni.

Kérünk, áldd meg a böjti időszakot, hogy elcsendesedve készüljünk a nagy ünnepekre. Köszönünk minden kinyílt templomajtót, a Rólad hirdetett ígét. Add, hogy megteremhesse gyümölcseit! Kérünk, áldd meg mindazt, ami földi életünkhöz szükséges. Áldd meg határunkat, hozd el a tavasz drága idejét, kergesd el a téli hideg havát és adj meleg napsugarat, mely megmelegíti a fagyos földrögöket, hogy kinőjön belőle a jövő esztendő kenyere.

Kérünk Urunk, áldd meg azokat, akik azért jöttek össze, hogy a világ békességének előmozdításán tanácskozzanak. Kérünk, hadd tudjanak a Te indulatoddal együtt lenni, önmagukat megüresíteni, alázatos és engedelmes lélekkel tanácskozni a világ békességének eljövételéről.

Kérünk, áldd meg e mai napnak további óráját is, hogy hadd legyen e nap által is Neked dicsőség és magasztalás örökkön örökké.

Ámen.